

Макроекономічна стабілізація створює необхідні умови для притоку інвестицій, сприяє розвитку підприємництва та стимулює економічне зростання. Вона також допомагає зменшити ризики фінансових криз та зберегти довіру громадськості до економічної політики. Макроекономічна стабілізація створює основу для здійснення структурних реформ, які сприяють покращенню продуктивності, конкурентоспроможності та інноваційного розвитку.

Уміння адаптуватися до трансформацій сучасної економіки та забезпечення макроекономічної стабілізації є ключовими факторами для успішного розвитку країн. Ми повинні розуміти вплив глобалізації та викликів, які вона приносить, і активно працювати над трансформацією економіки, зосереджуючись на забезпеченні стабільності та стимулюванні росту. Макроекономічна стабілізація є необхідною передумовою для досягнення цих цілей, та її значення не може бути недооцінене.

*Ус Ю.В., к.е.н., доцент,
Українська інженерно-педагогічна академія, м. Харків*

*Токарєв В.В.,
здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
Українська інженерно-педагогічна академія, м. Харків*

УКРАЇНА ЯК НОВИЙ РЕСУРСНИЙ ЦЕНТР ЄВРОПИ: ПІСЛЯВОЄННІ ВИКЛИКИ

Ресурсний потенціал з точки зору регіону як господарюючого суб'єкта є важливим чинником, що впливає на ефективність фінансово-господарської діяльності його підприємств, підвищення конкурентоспроможності регіону в цілому.

У вітчизняній економічній літературі ресурсний потенціал, у широкому розумінні, можна трактувати як можливості, наявні сили, запаси, засоби, які

можуть бути використані. Або рівень потужності у будь-якому відношенні, сукупність засобів, необхідних для чого-небудь.

Ресурси – це сукупність матеріальних і нематеріальних елементів, які прямо чи опосередковано беруть участь у виробничому процесі. Особливістю категорії ресурси є їхня відтворюваність, яка здійснюється як у формі споживчої вартості так і у формі вартості. Процес функціонування підприємств постійно вимагає залучення нових ресурсів [2].

Термін «потенціал» – це можливість, здатність, сила, що існує в прихованій формі і може виявлятися за певних умов. Отже, потенціал – це сукупність ресурсів і можливостей, які можуть бути використані підприємством для досягнення певних цілей.

Ресурсний потенціал – це не тільки сукупність ресурсів, що є в розпорядженні підприємства чи цілого регіону, а також спроможність працівників і менеджерів використовувати ресурси з метою виробництва товарів (послуг) та отримання максимального прибутку. Він характеризує не весь запас конкретного ресурсу, а ту його частину, яка залучена у виробництво з урахуванням економічної доцільності та досягнень науково-технічного прогресу і включає в себе не тільки сформовану систему ресурсів, а й нові альтернативні ресурси та їхні джерела [1].

Останнім часом значна увага приділяється питанням післявоєнної відбудови України, в тому числі джерелам ресурсів, які можуть бути задіяні в цьому процесі. За оцінками національних та міжнародних експертних інститутів, втрати ВВП України у 2022 році внаслідок військової агресії РФ можуть становити від 30% до 50%. В абсолютних цифрах у цінах 2021 року це відповідатиме 1,6-2,7 трильйонів гривень (56-92 млрд. доларів США) «невиробленої» продукції упродовж року.

Окрім того, матеріальні збитки внаслідок масштабних руйнувань інфраструктурних та цивільних об'єктів оцінюють від 500 до 1000 млрд. доларів США.

Відновлення ВВП України до докризового рівня потребуватиме залучення міжнародного фінансування фондів з відбудови економіки України та активізації фіскального та монетарного інструментарію з метою відновлення інвестиційних процесів в Україні.

За різними оцінками, сукупні потреби у фінансуванні відновлення економіки України становитимуть близько 1 трильйона доларів США [3].

Процес формування та використання фінансових ресурсів держави є невід'ємною частиною сучасних фінансових та соціально-економічних взаємин у суспільстві. Від ефективності його організації та регулювання залежить стан національної економіки, темпи економічного зростання, рівень добробуту населення, розвиненість виробничої і соціальної інфраструктури та багато інших компонентів соціально-економічного розвитку держави. На сучасному етапі всі економічні суб'єкти гостро відчувають дефіцит фінансових ресурсів. Україна не є винятком. Тому постає питання дослідження процесу формування і розподілу фінансових ресурсів держави та знаходження шляхів його раціоналізації.

У рамках програми реформ уряд має намір розробити нову економічну модель держави, згідно з якою Україна повинна стати «ресурсним центром Європи».

Широкомасштабна війна створила нові виклики та нові пріоритети роботи, які змушують переосмислити роль проєкту «Українська архітектура реформ». Уряд має намір зосередити свою діяльність на десяти ключових напрямках і реформах: розробка нової економічної моделі України як ресурсного центру Європи; реформа сектору цивільної безпеки; оновлення політики щодо ветеранів; реформа енергетики з упором на енергонезалежність і модернізацію; відновлення; масштабна соціальна реформа; підтримка бізнесу; подальша реформа освіти; реформа митниці; реформа системи держуправління [3].

Аналіз аспектів економічного потенціалу України дає підстави виділити в Україні проблемні регіони. Тому для проведення ефективної політики важливим є аналіз економіки регіонів, виявлення проблем та перспектив їх вирішення для покращення соціально – економічного розвитку регіонів держави та України в цілому.

Список використаної літератури:

1. Ареф'єва О.В. Економічні засади формування потенціалу підприємства / О.В. Ареф'єва, Т.В. Харчук // *Актуальні проблеми економіки*. 2013. № 7 (85). С. 71-76.
2. Лейбович А. В. Формування та оцінка ресурсного потенціалу запорізького регіону. *Інвестиції: практика та досвід. Економічні науки*. 2018. № 10. С. 60- 67.
3. Ресурси України для фінансової стабільності під час війни та відбудови // <https://www.epravda.com.ua/columns/2022/04/22/686099/>.

*Шевчук В.О., к.е.н., доцент,
доцент кафедри теоретичної та прикладної економіки,
Державний університет інфраструктури та технологій, м. Київ*

СТАНОВЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ СИСТЕМИ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ

Як у більшості держав-членів Європейського Союзу, в Україні існує система державних органів та організацій, які функціонують в сфері інтелектуальної власності щодо її охорони.

До 2011 р. в Україні діяв Державний департамент інтелектуальної власності (ДДІВ), що підпорядковувався і функціонував у складі Міністерства освіти і науки України. Основними завданнями ДДІВ були: участь у забезпеченні реалізації державної політики в сфері інтелектуальної власності; визначення пріоритетних напрямів розвитку у сфері інтелектуальної власності; організаційне забезпечення охорони прав на об'єкти інтелектуальної власності. На підставі Постанови Кабінету Міністрів України (КМУ) № 346 від 28 березня 2011 р. ДДІВ було